

El «cas Munilla»: suma i segueix

Ds, 19/12/2009 per Pere Codina

[Els nous veïns de Diognet](#)

És depriment la situació que s'ha creat. Una situació que es va repetint aquests darrers anys –a casa nostra en tenim més d'un cas– i que, vist el panorama, es pot tornar a repetir qualsevol dia d'aquests.

A l'objectiu genèric de reconduir l'Església espanyola a un capteniment pre-conciliar, s'hi afegeix un objectiu específic en el cas de les Esglésies catalana i basca: se les ha d'alliberar de la hipoteca nacionalista, que, al seu entendre, les aboca clarament cap al secularisme, el laïcisme, i la increença... i la manca de vocacions.

Valdria la pena d'analitzar els analistes que fan aquests finíssims diagnòstics, a partir dels quals estableixen i apliquen l'actual política eclesial a tot Espanya. Si la situació religiosa a Catalunya i al Euskadi és conseqüència directa del nacionalisme, quina explicació donaran per explicar la situació religiosa en què es troben a França, a Bèlgica, a Holanda, a Alemanya..., que no difereix gran cosa de la que es pot trobar a Catalunya i a Euskadi?

Aquests analistes ho tenen tot clar: les sospites i el malestar dels catalans davant el TC, al que consideren jutge i part, és una clara manifestació nacionalista; el fervor culé que es desferma tan sovint, és una forma larvada de nacionalisme; l'entossudiment per tenir assegurat el control de l'aeroport del Prat, només s'explica per pressió del nacionalisme; la discussió parlamentària sobre les corrides de toros no passa de ser una altra manifestació nacionalista; si els seminaris de Catalunya no tenen vocacions és per culpa del nacionalisme (això s'ha dit a Añastro 1, la seu de la CEE!); el fet de voler tenir bisbes en sintonia amb l'Església local és la màxima expressió d'un nacionalisme «exacerbat»...

El nacionalisme és, doncs, la mare de tots els mals. Aquests analistes ho tenen tot clar. Tot... menys una cosa. No s'adonen que amb els nacionalismes establerts —és a dir, els nacionalismes esdevinguts «normals» i que per tant ja es poden dir «nacionals» sense que ningú els contradigui— els passa el mateix que amb el mal alè: només el noten els altres!

Ens diuen que la reflexió i la actuació eclesials que fem aquí, estan contaminades d'ideologia. I –vés a saber!– potser tenen raó... sempre i quan donem crèdit a una certa definició d'ideologia, segons la qual «és ideologia aquella visió interessadament deformada de la realitat... que els altres acostumen a tenir»!

De moment, ens demanen a Catalunya i Euskadi que declarem ben vinguts aquests bisbes «no-nacionalistes» i que no se'ls consideri com a comissaris eclesiàstics d'alt nivell, enviats per algú perquè ens controlin i sobretot perquè recondueixin la nostra Església que troben foraviada per culpa d'uns bisbes «nacionalistes» que –segon ell– la varen malmenar durant els anys del post-concili... El «no-nacionalisme» salvarà, finalment, la nostra Església!

Un amic que va participar en les votacions sobiranistes del 13D, em comentava fa uns dies amb clara intenció proselitista: «Amb una Catalunya independent deixaríem de ser nacionalistes, i seríem, simplement, nacionals». Doncs, això, que hi hauria un problema menys.